

lid støtte i systemerne og hos systemtækerne til, at patienterne skulle sættes fri. Man kunne heller ikke finde støtte i oppositionen dengang. Da valgte vi så at sætte sund fornuft og valgløfter igennem ved at sige, at vi lever i et højt beskattet velfærdssamfund, og derfor må danske patienter sådan set have en berettiget forventning om, at de kan komme i behandling, når de er syge, og det skal ikke være en løs hensigtserklæring, sådan som det var under den tidligere regering, hvor man løb som en kanin med en stang og en gulerod, og man løb og løb efter den, men kom aldrig nærmere målet. Så vi satte konsekvens bag.

Kl. 17.05

Vi har jo gjort alle indvendinger til skamme. For hvad var det, man sagde dengang, og som man også siger nu? Man sagde: Hvor skal personalet komme fra? Hvor skal pengene komme fra? Sandheden er jo, at da vi gav patienten den frihed, kom de, der ville byde sig til, også, og ud over de 100.000 patienter, der har haft glæde af det, har de mange flere patienter, der nu behandles i det offentlige sygehusvæsen, også haft glæde af det, og det samme vil ske, når vi nu udvider reglen yderligere.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det, jeg forholder mig til her i dag, er, om frit valg-garantien skal sænkes fra 2 måneder til 1 måned. Det er sådan set det, det drejer sig om i dag, og så efterlyser jeg sådan set bare et beslutningsgrundlag for, hvorfor det lige er det, der er det allervigtigste af det, vi skal gøre. Kan ministeren f.eks. oplyse noget om, hvordan det står til med de interne ventetider? Nej, det kan ministeren ikke, for det ved vi intet om. Kan ministeren oplyse, hvad det her koster? Jeg har kigget i lovforslaget, og jeg kan ikke finde noget om det.

Er det ikke lidt mærkeligt, at vi står her og åbenbart synes, at det her skal være det vigtigste af alt, men vi ved ikke noget om det, der måske er et langt større problem, nemlig de interne ventetider? Vi ved ikke engang, hvad det her koster, så vi kan ikke engang diskutere, om de her penge kunne have gjort langt større gavn et andet sted.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes ikke, det her er det vigtigste af alt; jeg synes, det er vigtigt. Og så har jeg altså den opti-

misme, at jeg mener, at vi godt er i stand til at kapere mere end én problemstilling ad gangen.

Så for mig er det her ikke et spørgsmål om at give de her patienter den her rettighed, som fru Charlotte Fischer sammen med den øvrige del af oppositionen ikke vil være med til at give dem, og så tage hul på de interne ventelister – for mig er det et både-og.

Så ved jeg godt, at vi nu diskuterer udvidelsen af reglen fra 2 til 1 måned, men styrken af argumentationen skal da også måles med historiske alen. Der noterer jeg mig bare, at de argumenter, der nu bruges for at give patienterne flere rettigheder, lyder fuldstændig, som de lød sidst. Da holdt argumenterne ikke, og det skaber da – hos mig i hvert fald – en vis tro på, at de nok heller ikke holder den her gang.

Hvad det her koster, afhænger jo af, hvordan regionerne agerer. Man kan selvfølgelig gå ind og regne på: Hvor mange patienter får alt andet lige en rettighed, de ikke har i dag? Det kan man regne på, for man kan se, at i dag har patienterne altså udsigt til at vente 2 måneder, før de får den rettighed, og hvis man sætter det ned til 1 måned, vil der være et vist antal flere patienter, og det vil betyde en stigning på ca. 67 pct. flere potentielle brugere. Hvor mange af de potentielle brugere, der så bruger ordningen, kan vi ikke vide, og om det antal passer, afhænger jo af den måde, regionerne i øvrigt agerer på.

Hvis jeg bare kort må sige lidt mere, vil jeg sige, at der jo altså er en mekanisme, der går den anden vej, for i dag har vi 15 selvstændige sygehusvæsener, hvor den enkelte patient altså vinder retten i den her lille geografi, hvis man ikke i den lille geografi kan give et tilbud inden for 2 måneder. Fremover får vi fem store regioner, så patienten får jo kun retten, hvis ikke man inden for den nye store region kan give et tilbud i det offentlige regi. Det trækker sådan set i retning af, at færre får det her tilbud.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Taletidsreglerne gælder også for ministre. Den næste med en kort bemærkning er fru Lone Møller.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu er kommunikation jo en svær ting, og ørerne, der hører, hører jo også forskelligt. Men jeg mener nu også, at ministeren fra talerstolen ligesom prøvede at postulere, at den samlede opposition ikke ville patienterne det vel, og at den